

УДК 007:316.77

DOI [https://doi.org/10.32840/cpu2219-8741/2021.2\(46\).5](https://doi.org/10.32840/cpu2219-8741/2021.2(46).5)

О. В. Гудошник

кандидат філологічних наук, доцент
доцент кафедри масової та міжнародної комунікації
e-mail: ovgudoshnik@gmail.com, ORCID: 0000-0002-5941-4502
Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара
пр. Гагаріна, 72, м. Дніпро, Україна, 49000

КОМЕМОРАТИВНІ МЕДІАПРАКТИКИ В ПЕРІОД ПАНДЕМІЇ

Мета статті – на прикладі колективних медійних усноісторичних проєктів презентувати новітні тенденції збереження сучасного пандемічного дискурсу пам'яті.

Методологія дослідження. Методологічною основою статті є міждисциплінарний підхід до дослідження тематичного сегмента сучасного інформаційного простору. Задіяні методи аналізу та узагальнення для встановлення подібності представлення усноісторичних матеріалів як журналістськими засобами, так і мультимедійними системами.

Результати. Залучення різноманітних комеморативних практик активізувалось під час пандемії й набуло масового характеру, а технологічні засоби їх фіксації та збереження через мобільні застосунки, мультимедійні платформи та глобальні проєкти змушує науковців шукати нестандартні підходи до аналізу вказаних явищ. У статті зацентровано увагу на змінах традиційного журналістського тексту, який під впливом поліфонії споминів, свідчень та життєвих історій усе більше набуває сторителінгових форм і тягнє до наративних технік. Медіатизований усноісторичний дискурс також трансформується й пропонує все більше новацій у відтворенні повсякденних реалій через заархівовані життєві історії; на зміну розлогому інтерв'ю приходить дистанційний метод «збору швидких реакцій», що змінює практики отримання та поширення інформації.

Новизна. Міждисциплінарний підхід до представленості усноісторичних свідчень медійними засобами уточнює методику аналізу та дефініції нового порядку денного (*new portal*) сучасного інформаційного простору.

Практичне значення полягає в розширенні практик представлення споминів та життєвих історій у сучасному інформаційному просторі з урахуванням новітніх методів збору, зберігання й обміну на мультимедійних платформах.

Ключові слова: COVID-19, медіа, пандемічний дискурс, усноісторичні свідчення, комеморація.

I. Вступ

Відкриваючи 31 березня 2021 р. перший в Україні онлайн-ресурс «Архів усної історії», голова Українського інституту національної пам'яті Антон Дробович зазначив: «Ця платформа стане в нагоді фахівцям, які працюють з історією, зокрема з методом усної історії, а також журналістам і всім, хто цікавиться нещодавнім минулим» [2]. Актуалізація журналістського інтересу до свідчень усної історії стає потужним трендом сучасного інформаційного простору (докл.: [1]), активно досліджується в міждисциплінарному науковому просторі комунікативістики (М. Ларсон), історії (школа *oral history*), журналістикознавства (Д. Данауей, М. Фельдштейн), психології (С. Слоан) і навіть BigData-технологій (М. Фріч). Фахівці звертають увагу на колосальну потребу таких міждисциплінарних дій, що «інтегрують різні карти знань, породжують інноваційні рішення, мають гібридний характер і не можуть бути віднесені до єдиного набору знань» [6].

II. Постановка завдання та методи дослідження

Предметом нашого інтересу став досвід журналістського опрацювання споминів та усноісторичних матеріалів, формування нового підходу до збереження та архівування досвіду пересічних людей, унаочнення їхніх життєвих історій на мультимедійних платформах. Зазначений процес активізувався за часів пандемії й сьогодні різноаспектно представлений в американському інформаційному просторі. Цим зумовлено мету нашої розвідки: на прикладі усноісторичних колективних проєктів видань *Wired Magazine* та *The Washington Post* показати розширення проблематики усноісторичних свідчень; через характеристику міжнародних проєктів (увагу зацентровано на університетських ініціативах) презентувати новітні тенденції збереження сучасного пандемічного дискурсу пам'яті.

Міждисциплінарний характер поставлених завдань і обраного предмета дослідження зумовив інтегративність як засадничий епістемологічний фактор розуміння потенціалу інтелектуального синтезу парадигм історії, комунікативістики та журналістики. Метод порівняння та узагаль-

нення використано для характеристики представлення усної історичної споминів як журналістськими засобами, так і мультимедійними системами.

III. Результати

Дискурсивну взаємодію між журналістикою та усною історією актуалізувала пандемія. Майже одночасно провідні газети ініціювали схожі проекти «вірусних історій». Не маючи можливості конкурувати із соціальними мережами в кількісному вимірі, ЗМІ зосереджували увагу на проблемних питаннях, увиразнюючи аналітичні та інформаційні матеріали за допомогою інтерв'ю й свідчень.

Так, одним із перших журналіст Гаррет Граф (Garrett Graff) запустив проект «COVID Spring» у виданні *Wired Magazine* [6]. Історію пандемії він почав з 11 березня 2020 р., коли ВООЗ визнала хворобу глобальною загрозою. З метою зафіксувати момент, коли все в американському житті змінилося, журнал зібрав історії та спогади понад 30 людей, які перехворіли на Covid-19.

Для збереження історій у колективному проекті «Living oral history of the Covid-19 pandemic» читачам запропонували надіслати на електронну адресу видання свою історію. Так були сформовані перші розділи:

- інтерв'ю з пацієнтами та лікарями (An Oral History of the Pandemic Warnings Trump Ignored. *Wired Magazine*. 04.17.2020);
- розповіді звичайних американців, чиє життя змінила пандемія (Birth, death, weddings an oral history of Covid-19 disruptions. *Wired Magazine*. 27.03.2020);
- голоси жителів Нью-Йорка (New Yorkers once again at ground zero in the irown words. *Wired Magazine*. 04.03.2020), вірян («Here in Spirit»: An Oral History of Faith Amid the Pandemi. *Wired Magazine*. 4.10.2020).

У передмові автор зазначив, що історії, подані в матеріалах, зібрані з оригінальних інтерв'ю, публікацій у соціальних мережах та есе в інтернеті, а «цитати були відредаговані та скорочені задля ясності». Рубрика активна й до сьогодні в демонстрації творчої майстерності журналістів передавати будь-які новини: від трансформацій лікарського мислення до шкільної реформи. Завдяки особистісному погляду учасника/очевидця, авторським враженням та спогадам журналістський матеріал набуває важливих для медіарецепції рис щирості та емотивності. Суттєво трансформується й журналістський текст – на зміну фактологічному викладу приходять практики сторителінгу та наративності [12; 14].

Газета *The Washington Post* також активно включилася в процеси меморизації, представивши серію «Voices from the Pandemic» про трагічні історії втрат. Цикл публікацій під загальною назвою «Колекція акаунтів людей, які ділилися своїми особистими історіями про Covid-19», містить 27 спогадів (на 03.02.2021). Герої проекту поступово мінялися: до свідчень лікарів, коронара та госпітальної медсестри (квітень 2020 р.) приєднувалися спостереження пересічних американців, які боролися з хворобою, доглядали близьких, прощалися з найдорожчими (літо 2020 р.). Звичайні працівниці дрібних супермаркетів, родини, що працюють удома або втратили свій бізнес, – прості американці розповідали про звичайне життя пересічної людини, що постраждала від пандемії.

Складні питання пандемічного повсякдення стали основою сюжетів багатьох історій: про пацієнтів будинків для людей похилого віку, що з надією чекають на вакцину і з болем запитують: «Чи люди розуміють, що тут відбувається? Їм все одно?» (MacGillis B. Do people understand what's happening here? Do they care? *The Washington Post*. 12.2020); про політиків, що дискутують навколо небезпеки пандемії та проведення виборів; про вакцинологів, що розповідають про створення вакцини та проблеми її розподілу (Plotkin S. «I was lucky to find this vaccine anywhere». *The Washington Post*. 27.01.2021).

Отже, у журналістському просторі можна одночасно побачити різні вектори відтворення пандемічного дискурсу: архівацію частково відредагованих та скорочених споминів (меморизація) та використання інтерв'ю як усної історичної технології і як інформаційного жанру, який передбачає уведення в контекст проблематики. У зв'язку із цим важливими є роздуми дослідниці Кароліни Кітч з американського університету Темпла [11] про інтертекстуальність пам'яті та здатність журналістики виступати транслятором, каналом і навіть форумом інституційного вибудовування пам'яті: «ми могли б розуміти журналістику як мережу пам'яті, яка також функціонує як концентратор для інших мереж пам'яті. Журналістика – це процес, а не продукт. Це не «вікно», за допомогою якого ми можемо бачити щось інше, як вважали багато дослідників. Журналістика не стоїть на вершині ієрархічної істини... Журналістика всередині пам'яті, в її основі. Саме тому журналістику варто сприймати серйозно» [11, с. 317–318].

Принадно зауважимо, що ускладнення форм представленості окремого досвіду часів пандемії в українському інформаційному просторі також доволі різноманітне: поширені як традиційні для oral history колекції споминів (Американські коронавірусні хроніки. *Укрінформ*. 24.04.2020; «Ковідні історії», або Як хворіють на COVID-19 спортсмени. *Ліга. Life*. 28.12.2020; У пам'ять про медиків. *Tvoemisto.tv*. 30.01.2021), так і цілісні проекти, що виходять за межі комеморативних практик. За ініціативою агенції локальних медіа «Або» редакція мережі *The City* започаткувала проект «Супергерої в білому», де у формі інтерв'ю подані історії лікарів та медичного персоналу з 28 міст України. Розподілені за 9 тематичними блоками, ці життєві історії створювалися за до-

помогою журналістів місцевих сайтів. Матеріали різняться й композиційно, і жанрово: деякі тексти – повноцінні журналістські інтерв'ю, динамічні, розлогі; інші – спомини без запитань і уточнень або лонгриди. Актуальні питання лікарського повсякдення, від фінансових до професійних, вписані в журналістську логіку відтворення гострих проблем нашої української дійсності й не обмежені пандемічною тематикою.

Враховуючи вкрай складні обставини спогадів, що можуть спричинити стигматизацію їх героїв (особливо про загибель близьких людей), історики розробили поради з дистанційного інтерв'ювання під час пандемії Covid-19 [13]. У ньому визнані винятковість сучасної пандемічної ситуації та виклики, з нею пов'язані. Серед них – формування нових правил ('new normal') для усної історії через поєднання очного та дистанційного інтерв'ювання. Разом з тим саме завдяки мультимедійним глобальним проєктам та платформам виникла альтернативна тенденція, яку спричинила пандемія.

Ми вже писали, що платформи як засіб збирання та збереження інформації нівелювали роль інтерв'юера. Будь-яка людина самостійно може завантажити свій спогад, оприлюднити пережитий досвід або життєву історію, дотримуючись нехитрих порад механічного помічника. У зборі та архівації життєвих історій часів пандемії використовували різні технологічні протоколи та організаційні заходи, але засадничі принципи залишалися схожими.

Так, найвідоміший ресурс StoryCorps завдяки мобільному застосунку став наймасовішим за собом збору життєвих історій та свідчень. Він розміщується в American Folklife Center Бібліотеки Конгресу у Вашингтоні та зберігає понад 1 млн інтерв'ю, зібраних з 2003 р. Вибрані історії з архіву опубліковані в 5 книгах, каталозі подкастів та анімаційних стрічках, долучення до колекції можливе через бібліотеки, регіональні національні установи та громадські центри. Пандемія змусила у 2020 р. створити новий застосунок – StoryCorps Connect – платформу на основі відео, яка дає змогу проводити інтерв'ю віддалено. У програмі проєкту прописані обов'язки наставника (фасилітатора) як посередника, який допомагає користувачеві пройти всі ланки фіксації споминів – від інтерв'ювання та архівації до поширення й обміну.

Метод «збору швидких реакцій» (rapid response collecting) особливо актуалізувався в кризові пандемічні часи. Втіленням такого підходу дослідники вважають «Oral History Narrative and Memory Project» у Колумбійському університеті [8], який став потужним хабом різноматематичної інформації – від архіву ковідних історій жителів Нью-Йорка (NYC Covid-19 Oral History, Narrative and Memory Archive) до щоденного оперативного інформування.

Документувати пандемію пропонують через вебсторінку на сайті університетської бібліотеки, через Центр досліджень усної історії Columbia Together. Ресурс пропонує різні погляди на пандемічне сьогодення у вигляді відео, окремих роздумів, життєвих історій. Привертають увагу подкасти ресурсу: серед 12 тематичних добірок до нашої тематики дотичний подкаст «Чорне життя: в епоху COVID-19», у якому документальні хроніки увиразнені особистісним емоційним звуковим супроводом. «Постпандемічна економіка» – ще один подкаст юридичної школи Колумбії, який веде професор Ерік Таллі. До ефіру запрошують провідних експертів, які пропонують варіанти економічного відновлення після пандемії та презентують законодавчі, політичні й управлінські ініціативи.

Загалом локальні університетські платформи демонструють кардинальну трансформацію в розумінні медіа. Вони стають потужними драйверами створення мультидисциплінарних академічних проєктів та навчальних методик архівування пам'яті. Університет Дюка Куншаня (Сучжоу, Китай) започаткував «The COVID-19 Memory Archival Project» [15], що пропонує поєднання життєвих історій з мультимедійними інструментами: відео, аудіо, гіперпосилання, інтерактивний інтерфейс, а як надзавдання – збереження колективного та особистісного досвіду й можливість через сповідальний сторителінг принести спокій і зцілення учасникам та очевидцям. Студентам і викладачам запропоновано взяти участь у проєкті, а Zoom-семінари дозволяють розширити користувацькі навички й підтримувати єдність спільноти. Міжнародна спільнота об'єдналася й навколо проєкту «Teach311+ COVID-19», серед його засновників – Форум з історії науки в Азії, Технологічний університет Наньян (Сингапур), Інститут історії науки імені Макса Планка (Берлін, Німеччина). Своїм завданням міжнародна й багатомовна редакція сайту бачить «емпатичне викладення історії катастроф», поєднання наукової, роз'яснювальної та просвітницької діяльності. Педагогічна спрямованість проєкту перетворила його на серйозний освітній та навчальний ресурс, де колективні розслідування унаочнені не тільки збірниками інтерв'ю, а й навчальними модулями, лекціями, документальними фільмами, фото- та відеоматеріалами.

Ще один глобальний проєкт часів пандемії «The COVID-19 Oral History Project» (C19OH) привернув нашу увагу передусім новітнім для сучасних умов підходом – акцентом на формуванні поточної картини світу та фіксацією змін у ставленні людей до постпандемічних явищ. Хронологічно проєкт розрахований до 2030 р., але за необхідністю може бути подовжений далі. Трансформаційні явища у глобальному контексті – новий тренд пандемічного дискурсу, і він стає об'єктом вивчення та оприявлення проєкту: «“Нова норма” COVID-19 – це процес, що розвивається, на якій люди та громади продовжуватимуть реагувати та розповідати довгі роки. Упродовж розгортання цього процесу наша соціальна, культурна, економічна та політична системи будуть постійно трансформуватися. Щоденний досвід пандемії змінюватиметься в міру того, як

розвиватимуться культурні практики, звичаї, економіка, муніципальні протоколи та ланцюги постачання» [8].

Активне залучення міжнародної громадськості до С19ОН покликане не тільки зафіксувати спомини у вигляді архіву (перший етап проєкту). Автори вважають, що пандемія стала «глобальним агентом у людському суспільстві через специфічні економічні, політичні та технологічні умови пізньої модерності» [8], а отже, другий етап (2023–2030) має на меті дослідити довгострокові трансформації, що відбудуться після закінчення пандемії. Цей проєкт розмикає коло професійних істориків, долучає до створення архіву студентів, громадськість, навіть небайдужих активістів.

Доволі глобальною бачиться й платформа проєкту. Стартував він з бібліотеки Університету Індіани (Purdue University Indianapolis), а вже в травні 2020 р. до проєкту долучилися ІТ-структури, зібрані дані було перенесено на сервери журналу *The Journal of the Plague Year* до архіву [3]. На цьому етапі з локального навчального проєкту він перейшов на рівень національний та міжнародний з довгостроковими перспективами. «Фокус на урізноманітненні» дасть змогу, на думку авторів, зорієнтуватися в соціально-економічному, культурному й політичному досвіді протягом наступного десятиліття. Серед головних проблем, які постали перед авторами, були питання прикладної етики в кризові періоди, змістоутворення архіву з огляду на нелінійність опублікованих даних, різноманітні прояви людської пам'яті («історизувати як акт пам'яті, так і акт забуття»), етичні питання використання (і можливого спотворення) даних потужного глобального архіву.

У межах проєкту та за ініціативи Міжнародної федерації публічної історії до проєкту залучилися сотні охочих – від окремих авторів до громадських організацій. Ця ініціатива «You Are the Primary Source: COVID-19 Story-Collecting Initiatives» (Ви – першоджерело: ініціативи збору історій COVID-19) об'єднує спільною ідеєю багатьох учасників (див. мапу проєкту [4]). Важливого значення для проєкту набули регіональні ініціативи. Так, Центр міської історії Львова започаткував експеримент «Архів 404» зі збирання джерел та матеріалів під час карантину на основі принципів спільного добровільного творення й увійшов до описаного проєкту.

Зазначена вище ініціатива – *Journal of the Plague Year* – стала своєрідним феноменом та метафорою сучасної пандемії. Біля витоків назви проєкту – відома книга Даниеля Дефо «Щоденник чумного року» (1722) про досвід очевидця подій Великої чуми в Лондоні в 1665 р., що забрала життя 100 тисяч жителів столиці. Знов-таки, завдяки Університету штату Аризона, гуманітарним центрам та фондам проєкт швидко розширив як аудиторію, так і тематичне спрямування, а географічна локалізація колекцій об'єднала США, Канаду, Австралію, Філіппіни, Південну Америку. Більше того, платформа стала об'єктом окремих наукових розвідок (див., наприклад [5; 7; 9; 10]) та осмислення зреалізованого на ній феномену «спільноти практиків». Визначення все частіше виникає у зв'язку з поширення мультимедійних платформ, де відома проблема усної історії «мовчання архівів» активно вирішується через процес колективного навчання, спілкування та формування навіть певної ідентичності, зумовленої «спільним доменом інтересу» [16]. Отже, в основі роботи платформи, як вважають дослідники, лежать дві ідеї: «спостереження і фіксація динаміки пандемії COVID-19 з метою забезпечити представлення широкого кола голосів в історичних записах. З іншого боку, це освітній проєкт, орієнтований на формальне та неформальне навчання за допомогою прикладних досліджень» [10]. Додамо, що формат мультимедійності підтримується не тільки вже узвичаєним різноманіттям технік запису, а й пропозицією подати історію у «твітах, текстах, публікаціях на Facebook, мемах в Instagram чи Snapchat, а також скріншотах новин та електронних листів – усього, що відповідає парадоксам моменту. Уявіть, якими ми є, про що, можливо, потрібно буде писати майбутньому історика та зрозуміти цей історичний момент» [3]. Це доволі чітко увиразнює особливість ресурсу, із стандартного й сьогодні вже непогано дослідженого мультимедійного рівня сайт пропонує переходити до формату щоденника, де ваш особистісний спомин отримає життя поруч з іншими: цей принцип «для себе і для всіх» урізноманітнює повсякденне, разом з тим, дає шанс оцінити мінливе, особливо в часи трагедій і катастроф. Ще одна риса змушує докладніше розглядати ресурс – можливість існування в різних локальних реєстрах: як студент, як житель Нью-Йорка чи Брукліна, як фахівець-історик або як простий користувач-читач. Зняті майже всі обмеження на об'єкти архівації – можливість поповнити колекцію творами мистецтва, музики та фотографій, віршами, роздумами, графічними романами перетворює архів на енциклопедію часів пандемії й джерело майбутніх комунікаційних, культурних та соціальних розвідок і досліджень.

IV. Висновки

Сучасний пандемічний дискурс у світовому інформаційному просторі актуалізує суміжні явища, розвивається нелінійно, активно уводить у процес смислотворення окремі історії людських споминів, емоційні переживання, численні короткі й розгорнуті наративи дискретного досвіду пандемічного повсякдення. У такий спосіб не лише змінюється традиційний для історичної науки алгоритм інтерв'ювання та архівації, розширюються джерела журналістської об'єктивності та правдивості. Множинність думок, поліфонія уявлень і головне – життєвих свідчень перетворилися на своєрідний масовий літопис пандемії, увиразнили й реабілітували суб'єктивність як потужний ресурс комеморації, емпатії та співучасті.

Список використаної літератури

1. Гудошник О. Медіатизація усної історії: нові формати та платформи. Медіасфера: локальне та глобальне : колективна монографія. Дніпро : Журфонд, 2021. 214 с.
2. УІНП запустив новий онлайн-ресурс «Архів усної історії». Український інститут національної пам'яті. URL: <https://uinp.gov.ua/pres-centr/novyny/uinp-zapustyv-novyy-onlayn-resurs-arhiv-usnoyi-istoriyi> (дата звернення: 04.04.2021).
3. A Covid-19 archive. URL: <https://covid-19archive.org/> (date of request: 06.04.2021).
4. COVID-19 Story-Collecting Initiatives. URL: <https://www.google.com/maps/d/u/0/viewer?mid=1FMGFrGeloxVNCxESEVklI9sPP5ZIC3Pb> (date of request: 06.04.2021).
5. Craft E. A Journal of the Plague Year: An Archive of COVID-19 as a Community of Practice. *Collections*. 2020. DOI: 10.1177/1550190620981042.
6. Faulkenbury E. Journalism, COVID-19, and the Opportunity of Oral History. *The Oral History Review*. 2020. Vol. 47. Iss. 2. P. 253–259.
7. Formica P. New perspectives for a new reality: Lessons from the 'Plague Year.' *Industry and Higher Education*. 2020. Vol. 34. Iss. 5. P. 287–289. DOI:10.1177/0950422220945194/.
8. Jason M. The COVID-19 Oral History Project: Some Preliminary Notes from the Field. *The Oral History Review*. 2020. Vol. 47. Iss. 2. P. 240–252. DOI: 10.1080/00940798.2020.1798257.
9. Jiménez F. C., Carlson S. Surviving, Learning, and Striving in the Times of Pandemic: Teaching With A Journal of the Plague Year: An Archive of COVID-19 (JOTPY). *Collections*. 2020. DOI:10.1177/1550190620981031/.
10. Kelly J. M., Horan J. Archive as Pedagogy: Oral History and a Journal of the Plague Year. *Collections*. 2020. DOI: 10.1177/1550190620981029/.
11. Kitch C. Placing journalism inside memory – and memory studies. *Memory Studies*. 2008. Vol. 1. № 3. P. 311–320. DOI: 10.1177/1750698008093796.
12. Oral History and the Media. Virtual Conference. URL: <https://www.ohs.org.uk/conferences/conference-2021/> (date of request: 06.04.2021).
13. Remote oral history interviewing. URL: <https://www.ohs.org.uk/covid-19-remote-recording/> (date of request: 06.04.2021).
14. Sloan S. M. Behind the 'Curve': COVID-19, Infodemic, and Oral History. *The Oral History Review*. 2020. Vol. 47. Iss. 2. P. 193–202. DOI: 10.1080/00940798.2020.1798256.
15. The COVID-19 Memory Archival Project. URL: <https://storymaps.arcgis.com/collections/70088e333d7d48a1abaa3766f38194a9?item=1> (date of request: 06.04.2021).
16. Wegner-Trayner E., Wenger-Trayner B. Introduction to Communities of Practice. URL: <https://wenger-trayner.com/introduction-to-communities-of-practice/> (date of request: 05.04.2021).

References

1. Hudoshnyk, O. (2021). Mediatyzacija usnoji istoriji: novi formaty ta platformy [Mediatization of oral history: new formats and platforms]. *Mediasfera: lokaljne ta globaljne*. Dnipro: Jurfond [in Ukrainian].
2. UINP zapustyv novyj onlajn-resurs «Arxiv usnoyi istoriyi» [UINP has launched a new online resource "Oral History Archive"]. Retrieved from <https://uinp.gov.ua/pres-centr/novyny/uinp-zapustyv-novyy-onlayn-resurs-arhiv-usnoyi-istoriyi> [in Ukrainian].
3. A Covid-19 archive. Retrieved from <https://covid-19archive.org/> [in English].
4. COVID-19 Story-Collecting Initiatives. Retrieved from <https://www.google.com/maps/d/u/0/viewer?mid=1FMGFrGeloxVNCxESEVklI9sPP5ZIC3Pb> [in English].
5. Craft, E. (2020). A Journal of the Plague Year: An Archive of COVID-19 as a Community of Practice. *Collections*. DOI: 10.1177/1550190620981042 [in English].
6. Faulkenbury, E. (2020). Journalism, COVID-19, and the Opportunity of Oral History. *The Oral History Review*, 47 (2), 253–259 [in English].
7. Formica, P. (2020). New perspectives for a new reality: Lessons from the 'Plague Year.' *Industry and Higher Education*, 34 (5), 287–289. DOI:10.1177/0950422220945194/ [in English].
8. Jason, M. (2020). The COVID-19 Oral History Project: Some Preliminary Notes from the Field. *The Oral History Review*, 47 (2), 240–52. DOI: 10.1080/00940798.2020.1798257 [in English].
9. Jiménez, F. C., & Carlson, S. (2020). Surviving, Learning, and Striving in the Times of Pandemic: Teaching With A Journal of the Plague Year: An Archive of COVID-19 (JOTPY). *Collections*. DOI:10.1177/1550190620981031/ [in English].
10. Kelly, J. M., & Horan, J. (2020). Archive as Pedagogy: Oral History and a Journal of the Plague Year. *Collections*. DOI:10.1177/1550190620981029/ [in English].
11. Kitch, C. (2008). Placing journalism inside memory – and memory studies. *Memory Studies*, 1 (3), 311–320. DOI:10.1177/1750698008093796 [in English].
12. Oral History and the Media. Virtual Conference. Retrieved from <https://www.ohs.org.uk/conferences/conference-2021/> [in English].
13. Remote oral history interviewing. Retrieved from <https://www.ohs.org.uk/covid-19-remote-recording/> [in English].
14. Sloan, S. M. (2020). Behind the 'Curve': COVID-19, Infodemic, and Oral History. *The Oral History Review*, 47 (2), 193–202. DOI: 10.1080/00940798.2020.1798256 [in English].

15. The COVID-19 Memory Archival Project. Retrieved from <https://storymaps.arcgis.com/collections/70088e333d7d48a1abaa3766f38194a9?item=1> [in English].
16. Wegner-Trayner, E., & Wenger-Trayner, B. Introduction to Communities of Practice. Retrieved from: <https://wenger-trayner.com/introduction-to-communities-of-practice/> [in English].

Стаття надійшла до редакції 07.04.2021.

Received 07.04.2021.

Hudoshnyk O. Commemorative Media Practices during the Pandemic

The purpose of the article is to present the latest trends in the preservation of modern pandemic memory discourse on the example of collective media oral history projects.

***Research methodology.** The methodological basis of the article consists of a general scientific method of analysis of the thematic segment of the modern information space and a method of generalization in understanding the similarity of the presentation of oral historical memories by both journalistic means and multimedia systems.*

***Results.** Active involvement of various commemorative practices in modern everyday life has become widespread, and technological means of their implementation through mobile applications, multimedia platforms and global projects are forcing scientists to look for non-standard approaches to the analysis of these phenomena. The presented research focuses on changes in the traditional journalistic text, which under the influence of the lots of memories, testimonies and life stories increasingly acquires storytelling forms and tends to narrative techniques. The mediatized oral historical discourse is also being transformed and offers more and more innovations in the reproduction of everyday realities through archived life stories; In-depth interviews are being replaced by the practice of 'rapid response collecting', which to some extent hybridizes the methods of collecting and disseminating information.*

***Novelty.** An interdisciplinary approach to the presentation of oral historical information by media clarifies the methodology of analysis and the definition of 'new normal' of the modern information space.*

***Practical meaning.** Accounting of the latest methods of collecting, storing and exchanging testimonies and life stories can let us to emphasize the modern communication space and to allow the use of new means of actualization of the gained experience as well as its publication and dissemination processes*

***Key words:** COVID-19, media, pandemic discourse, oral historical information, commemoration.*

Гудошник О. В. Коммеморативные медиапрактики в период пандемии

Цель статьи – на примере коллективных медийных устноисторических проектов презентовать новейшие тенденции сохранения современного пандемического дискурса памяти.

Методология исследования. Методологическую основу статьи составляет междисциплинарный подход в исследовании тематического сегмента современного информационного пространства. Задействованы методы анализа и обобщения для установления сходства представленного устноисторических воспоминаний как журналистскими средствами, так и мультимедийными системами.

Результаты. Активное привлечение различных коммеморативных практик приобрело массовый характер, а технологические средства их реализации через мобильные приложения, мультимедийные платформы и глобальные проекты побуждает ученых искать нестандартные подходы к анализу указанных явлений. В представленной работе акцентировано внимание на влиянии указанных явлений на традиционный журналистский текст, который под воздействием полифонии воспоминаний, свидетельств и жизненных историй все больше приобретает форму сторителлинга и тяготеет к нарративным техникам. Медиаизированный устноисторический дискурс также трансформируется и предлагает все больше новаций в воспроизведении повседневных реалий через заархивированные жизненные истории; на смену обширному интервью приходит дистанционный метод «собирания быстрых реакций», что в определенной степени расширяет практику сбора и распространения информации.

Новизна. Междисциплинарный подход к представленности устноисторических свидетельств медийными средствами уточняет методику анализа и дефиниции новой повестки дня (new normal) современного информационного пространства.

Практическое значение состоит в расширении практики представления воспоминаний и жизненных историй в современном информационном пространстве с учетом новейших методов сбора, хранения и обмена на мультимедийных платформах.

Ключевые слова: COVID-19, медиа, пандемический дискурс, устноисторические свидетельства, коммеморация.